

30 Νοεμβρίου 2020

Τα θαύματα του ιερέα που ήθελε να αποσχηματιστεί!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ένας ιερέας, όταν φοιτούσε στην εκκλησιαστική Σχολή της Ριζαρείου, γύρω στο 1970, μαζί με άλλα παιδιά της Σχολής ανεβαίνανε και τους νουθετούσε [ο Γέροντας, π. Σίμων Αρβανίτης] για τα μελλοντικά σχέδια της ζωής τους. Πολλά από τα παιδιά αυτά γίνανε μοναχοί στο Άγιον Όρος, ενώ αυτός έγινε Ιερέας και εκπαιδευτικός σ' ένα χωριό της πατρίδας μας.

Εκεί στο πρώτα χρόνια της τοποθέτησής του, είχε μεγάλο πόλεμο από τους χωρικούς, όπως συμβαίνει σε πολλά χωριά. Ο πόλεμος ήταν ανυπόφορος. Πάνω στη στενοχώρια του, λέει στην παππαδιά:

– Δέν αντέχω άλλο. Θα βγάλω τα ράσα, θ' αποσχηματιστώ, και θα ζητήσω να με τοποθετήσουν εκπαιδευτικό σε άλλη περιφέρεια.

Ενώ σκεπτόταν αυτά, έλεγε μέσα του: “Αυτό που πάω να κάνω, είναι μεγάλο αμάρτημα· η ιερωσύνη είναι το λειτούργημα των λειτουργημάτων· οι άγγελοι παραμερίζουν να περάσει ο Ιερέας, και εγώ να αποσχηματιστώ; Και αν το μάθει ο Γέροντας Σίμωνας, θα πεθάνει από τη στενοχώρια του. Πνευματικό του παιδί γίνεται να πράξει έτσι; Ας περιμένω, μέχρι που να πεθάνει και μετά αποσχηματίζομαι». Αυτά εσκέπτετο ο πατήρ.

Ο Γέροντας όμως, που από μακριά έβλεπε και εγνώριζε όσα σκεπτόταν, δεν τον άφησε έτσι. Τον στερέωσε στην ολιγοπιστία του με τα εξής γεγονότα.

Ένα βράδυ που διάβαζε στο σπίτι του, χτυπάει η πόρτα· ανοίγει και βγαίνει να δει, ποιος ήταν και τι θέλει περασμένη ώρα. Κοιτάει και βλέπει το γιατρό του χωριού, που τον πείραζε στο καφενείο.

– Καλησπέρα, παππούλη.

– Καλώς τον γιατρό· ποιος καλός άνεμος σ' έφερε στο σπιτικό μας τέτοια ώρα;

– Παππούλη, είμαι άρρωστος.

– Γιατρέ, μη με κοροϊδεύεις· εγώ είμαι παππάς, δεν είμαι γιατρός. Εσύ είσαι γιατρός· ξέρεις τι αρρώστια έχεις και τι φάρμακα θα πάρεις.

– Παππούλη, είμαι άρρωστος δεν σε κοροϊδεύω, να επιμένει ο γιατρός· ήρθα να μου διαβάσεις μια ευχή, να γίνω καλά.

Μετά από πολλά παρακάλια έβαλε το πετραχήλι του και του διάβασε μια ευχή για τους ασθενούντες. Κάθισαν λίγο. Αμέσως μετά φεύγει, τρέχοντας.

– Παππούλη, είμαι καλά! Ευχαριστώ, καληνύχτα.

Μετά από λίγες ημέρες, έρχεται στο σπίτι του ένα τσοπανόπουλο.

- Καλημέρα, παππούλη.
- Καλή σου μέρα, παιδί μου· τι συμβαίνει;
- Παππούλη, με έστειλε ο πατέρας μου να σου πω να έρθεις στη στάνη, να δεις τα πρόβατά μας, που ψοφάνε.
- Παιδί μου, εγώ δεν είμαι κτηνίατρος, είμαι παππάς. Να πεις στον πατέρα σου να πάει στο διπλανό χωριό, να πάρει τον κτηνίατρο, να δει τι έχουν τα πρόβατα και να σας δώσει τα φάρμακα που χρειάζονται.

Το παιδί επιμένει, τον παρακαλάει. Τότε ο παππάς παίρνει το ευχολόγιο, το πετραχήλι και ένα δοχείο με καθαρό νερό. Πήγαν στη στάνη, διάβασε την ευχή και ράντισε όλα τα πρόβατα. Θυμάμαι, έλεγε, ήταν και ένα αρνάκι ξαπλωμένο, από στιγμή σε στιγμή έτοιμο να ψοφήσει. Ράντισε και αυτό και έφυγε.

Πέρασαν λίγες ημέρες και βλέπει πάλι το παιδί με ένα δοχείο γάλα.

- Τι κάνετε; Τι κάνουν τα πρόβατα;
- Παππούλη, από την ημέρα που τα ραντίσατε, σταμάτησαν να ψοφάνε!
- Το αρνάκι, τι έγινε; Ψόφησε; Τον ρώτησε.
- Όχι, παππούλη· είναι μια χαρά! Ήρθα και πάλι να σε ευχαριστήσω. Ο πατέρας μου έδωσε λίγο γάλα για ευλογία να σας φέρω.

Μετά από λίγες ημέρες, παρόμοια σκηνή· ήρθε μία γιαγιά (ανέφερε το όνομά της).

- Καλημέρα, παππούλη.
- Καλώς τη γιαγιά.

Δεν πρόλαβε να την ερωτήσει πώς βρέθηκε στη γειτονιά του, γιατί έμενε στην άλλη άκρη του χωριού.

- Παππούλη, δεν είμαι καθόλου καλά· θα πεθάνω. Πήγε να την καθησυχάσει.
- Μια χαρά σε βλέπω, γιαγιά.
- Παππούλη, δεν είμαι καλά· σου λέω, θα πεθάνω.
- Γιαγιά, να πας στο γιατρό να σε δει και να σου δώσει φάρμακα.

Η γιαγιά επέμενε:

- Δεν πηγαίνω στο γιατρό. Ήρθα σε σένα, να μου διαβάσεις μια ευχή και ο Θεός θα με κάνει καλά.

Έτσι κι έγινε. Μετά την ευχή που της διάβασε, έγινε καλά η γιαγιά. Έφυγε ευχαριστημένη, δοξολογώντας τον Κύριο.

Με έκπληξη ο πατήρ, βλέποντας πόσο μεγάλη δύναμη έχει η ιερωσύνη, αφού γίνονται τόσο μεγάλα θαύματα, θυμήθηκε τον Γέροντα που έλεγε: «ο σατανάς έρχεται πολλές φορές να μας τρομάξει, για να φοβηθούμε και να μην κάνουμε το έργο μας το Ιερό· αλλά εμείς δεν πρέπει να τον ακούμε, ούτε να τον φοβόμαστε,

διότι τα όπλα που κρατούμε είναι ισχυρά και δεν μπορεί να τα νικήσει κανείς».

Έτσι, έπαψε να σκέπτεται τον αποσχηματισμό. Από διασταυρωμένες πληροφορίες που έχω, όλοι οι πολέμιοι συγχωριανοί του πίνουν νερό στο όνομά του, όπως λέει και ο λαός.

Από το βιβλίο του Μοναχού Ζωσιμά, «Ιερομόναχος Σίμων Αρβανίτης, (1901-1988), Η ζωή και το έργο του», τόμος γ'.